

LBRIS

We know
books

Cuviosul Sofronie Athonitul

**C U V I O S U L
S I L U A N A T H O N I T U L**

*Traducere din limba rusă de
Ierom. Rafail (Noica)
(Ediția a III-a revăzută)*

Mănăstirea Stavropighie Sfântul Ioan Botezătorul,
Essex, Marea Britanie

Cuvânt înainte.....	5
Predoslovie.....	6

PARTEA ÎNTÂI

VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURA STAREȚULUI SILUAN

I. COPILĂRIA ȘI ANII TINERETII.....	13
Glăsuțul Maicii Domnului – 19. Răstimpul armatei – 21. Călătoria la Părintele Ioan din Kronstadt – 23. Sosirea la Muntele Athos și intrarea în Mănăstire – 24. Începutul ispitirii – 25. Domnul se arată tânărului începător, Fratele Simeon – 28. Trei feluri de nevoitori în viața duhovnicească – 30. Simțământul păcătoșeniei și pocăința Fratelui Simeon – 31. Ce este păcatul? – 34.	
II. NEVOINȚE MONAHALE.....	36
Pierderea harului – 37. Sfatul Starețului Anatolie – 37-38. A doua mare ispită și a doua Dumnezeiască povătuire: „Ține-ți mintea în iad, și nu deznădăjdui” – 44. O nouă treaptă a vieții duhovnicești – 46. Revenirea harului și rugăciunea pentru lume – 48-49.	
III. CHIPUL ȘI CONVORBIRILE STAREȚULUI	55
Chipul și firea Starețului – 55. Convorbirile starețului: cu Părintele Stratonice – 62. Cu Părintele Veniamin – 64. La masa iconomilor – 66. Cu arhimandritul misionar – 69. Cu tânărul student, despre libertate – 70. Cu un monah, despre duhovniceasca luptă – 71. La gater – 75. Cu Părintele V. – 77. La Părintele Diadoh – 77.	
IV. ÎNVĂȚĂTURA STAREȚULUI	80
Pentru cunoașterea voii lui Dumnezeu – 82. Pentru ascultare – 89. Sfânta Predanie și Scriptura – 92. Despre Numele lui Dumnezeu – 97. Gândurile Starețului: despre plante și animale – 98. Pentru frumusețea lumii – 101. Pentru slujbele bisericești – 102. Pentru asemănarea omului cu Hristos – 102. Pentru căutarea lui Dumnezeu – 104. Pentru legătura cu aproapele – 105. Unimea lumii duhovniceștii și măreția Sfinților – 106. Pentru duhovniceasca vedere a lumii – 107. Pentru cele două chipuri ale cunoașterii lumii – 108. Pentru însemnele harului și ale înșelării – 109. Gânduri despre libertate – 110. Pentru legătura personală a omului cu Dumnezeu personal – 116. Pentru iubirea de vrăjmași – 119. Deosebirea binelui și răului – 122. Calea Bisericii – 123. Pentru deosebirea dintre iubirea creștină și dreptatea omenească – 126. Convorbirea cu Părintele Spiridon pentru rugăciunea neîncetată – 130.	

V. PENTRU LINIȘTIREA MINTII ȘI RUGĂCIUNEA CURATĂ 132

Pentru cele trei chipuri ale rugăciunii – 132. Pentru desfășurarea gândului – 134. Lămurire dogmatică și ascetică a lucrării minții – 136. Cea dintâi poruncă a lui Hristos: a iubi pe Dumnezeu din toată mintea și din toată inima, ca temei al liniștirii minții – 141. Experiența vecinicii – 145. Începutul vieții duhovnicești: lupta cu patimile – 150.

VI. PENTRU FELURILE ÎNCHIPUIRII ȘI LUPTA CU EA: Patru feluri ale închipuirii..... 153

VII. DESPRE STRĂVEDERE ȘI CHIPURILE EI..... 173

VIII. PENTRU DUMNEZEIASCA LUMINĂ NEZIDITĂ ȘI FELURILE CONTEMPLĂRII EI..... 180

Pentru nepătimirea după asemănarea lui Dumnezeu – 185. Calea firească spre nepătimire – 187. Pentru întunecul sustragerii – 188.

IX. PENTRU HAR ȘI PENTRU CONȘTIINȚA DOGMATICĂ NĂSCUTĂ DIN EL..... 194

X. ÎNCERCĂRI DUHOVNICEȘTI: Omului, cu Dumnezeu nu totdeauna îi este ușor..... 204

A vieții cu Sfinții, de asemeni, nu totdeauna este ușor – 206. „De nu este har și în trup, se poate ca omul să nu poată purta mucenicia pentru Hristos” – 208. O minunată cercetare – 209. „Asprimea” cercării – 211.

XI. Lămurire asupra descoperirii «ȚINE-ȚI MINEA ÎN IAD, ȘI NU DEZNĂDĂJDUI»..... 219

XII. PENTRU CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI LIMITELE PUTINȚEI FĂPTURII..... 225

Despre puterea și însemnătatea rugăciunii pentru lume – 233. Neadevărul gândului privind „slăbiciunea” Creștinismului – 235. Puterea Sfinților și calea lor „contrarie” – 236. Creștineasca luptă cu răul – 237. „Legea” vecinicii vieții în cele două porunci – 238. Cuvântul de pe urmă – 239. Criteriul universal al adevărului – 240. Văditul paradox al vieții creștine – 244.

XIII. SĂVÂRȘITUL STAREȚULUI..... 247

XIV. Câteva mărturii după moartea STAREȚULUI..... 259

ÎNCHEIERE..... 266

SCRIERILE STAREȚULUI SILUAN

Predoslovie.....	274
I.....	281
II. CUVÂNT PENTRU RUGĂCIUNE.....	303
III. PENTRU SMERENIE.....	308
IV. PENTRU PACE.....	320
V. PENTRU HAR.....	328
VI. PENTRU VOIA LUI DUMNEZEU ȘI PENTRU LIBERTATE...	341
VII. PENTRU POCĂINȚĂ.....	353
VIII. PENTRU CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU.....	360
IX. PENTRU DRAGOSTE.....	368
X. SÂNTEM FIII LUI DUMNEZEU ȘI ASEMĂNĂTORI DOMNU- LUI.....	391
XI. PENTRU MAICA DOMNULUI.....	395
XII. PENTRU SFINȚI.....	399
XIII. PENTRU PĂSTORI.....	404
XIV. PENTRU MONAHI.....	411
XV. PENTRU ASCULTARE.....	423
XVI. PENTRU RĂZBOIUL DUHOVNICESC.....	426
XVII. PENTRU GÂNDURI ȘI PENTRU ÎNȘELARE.....	442
XVIII. TÂNGUIREA LUI ADAM.....	450
XIX. ISTORISIRI DIN EXPERIENȚE TRĂITE, ȘI DESPRE UNELE ÎNTÂLNIRI ȘI CONVORBIRI CU NEVOITORI.....	457
XX. GÂNDURI, SFATURI ȘI CUGETĂRI ALE NEVOINȚEI...	490

SCRISOAREA PATRIARHULUI ECUMENIC CĂTRE ARHI- MANDRITUL KYRILL.....	511
HRISOVUL PROSLĂVIRII CUVIOSULUI SILUAN ATHONITUL	512
S I N A X A R I U	515
TROPARELE ȘI CONDACUL CUVIOSULUI SILUAN ATHONI- TUL.....	518

I

COPILĂRIA ȘI ANII TINEREȚII

Uiața fericitului Stareț Siluan, văzută din afară, s'a scurs fără multă însemnătate. Până la vârsta înrolării în armată a dus viața unui sărac țaran rus, apoi obișnuita slujire militară în gradele inferioare, iar apoi ani îndelungați, patruzeci și șase de ani, monotona viață mănăstirească de simplu monah.

Registrul mănăstirii spune despre el următoarele: «Părintele Shimonah Siluan; numele laic: Simeon Ivanovici Antonov, țaran din gubernia Tambov, județul Lebedinsk, satul Șovsk. Născut în anul 1866; ajuns la Athos în anul 1892; tuns în mantie în anul 1896; în shimă, 1911. A trecut prin ascultările: la moară, la metohul Kalamaria (o proprietate a Mănăstirii din afara Athosului), la Vechiul Russikon din munte, la Iconomat. S'a săvârșit la 11/24 Septemvrie, 1938».

Între «născut» și «săvârșit» totul este neînsemnat, nimic vrednic de povestit; a se atinge însă de viața lăuntrică a omului înaintea lui Dumnezeu – este lucru nu neînsemnat, ba chiar îndrăzneț. A descoperi înaintea întregii lumi inima «adâncă» a creștinului este aproape o pângărire a celor sfinte; însă, întăriți de faptul că de acum, odată ieșit din lume biruitor asupra lumii, pe Stareț nimic nu-l mai primejduiește, nimic nu mai poate da-una vecinicei sale odihne în Dumnezeu, îndrăznesc să încerc a povesti câte ceva despre deosebit de bogata sa viață, împărătesc de înaltă, având în vedere pe cei puțini care înșiși năzuiesc către aceeași dumnezeiască viață.

Câmpul de luptă duhovnicească al fiecărui om este mai înainte de toate propria inimă; iară cel ce iubește a pătrunde în inima sa va prețui zisa Prorocului David: «apropia-se-va omul, și inima **adâncă**» (Ps. 63: 7). Adevărata viață creștină se desfășoară acolo, în inima adâncă, ascunsă nu numai de privirile străine ci, în deplinătatea sa, chiar și de însuși purtătorul acelei inimi. Cel ce s'a pogorât în această cămară de taină, fără îndoială va fi încercat o uimire de nedezvăluit în fața tainei ființării. Cel ce s'a adâncit cu mintea curată într'o încordată contempla-re a omului său lăuntric, acela va înțelege neputința de a urmări pe deplin fie și un scurt răstimp al curgerii vieții sale, va cunoaște neputința de a surprinde desfășurările vieții duhovnicești ale inimii, care în adâncul lor ating acea ființare unde de acum nu mai există desfășurări. Și totuși în lucrarea de față, înaintea mea se află anume această sarcină: a schița desfășurarea lăuntrică a devenirii duhovnicești a marelui nevoitor.

Nu, nu-mi voi asuma o sarcină de neîmplinit. Voi atinge doar în parte acele etape ale vieții lui care îmi sânt cele mai cunoscute. Într'o și mai mare măsură socotesc nelalocul ei încercarea unei psihanalize științifice, căci acolo unde lucrează Dumnezeu știința nu mai poate fi aplicată.

Din îndelungata viață a Starețului, cel mai limpede rețin anumite întâmplări ce dezvăluie câte ceva din viața sa lăuntrică și care, în același timp, fac parte din «istoria» sa. Prima, cronicologic, este din frageda sa copilărie, când avea nu mai mult de patru ani. Tatălui său, asemenea multor țărani ruși, îi plăcea să primească străini. Odată, într'o zi de praznic, cu deosebită bunăvoință a îmbiat în casa sa pe un oarecare vânzător de cărți, nădăjduind să afle de la el, ca de la un om «cu carte», ceva nou și interesant, căci suferea din pricina «întunecului» său și tindea însetat spre cunoaștere și luminare. În casă, oaspetelui i s'a oferit ceai și mâncare. Micul Simeon, cu pruncească curiozitate îl privea și asculta cu luare aminte convorbirea. Vânzătorul de cărți

a dovedit tatălui că Hristos nu este Dumnezeu și că Dumnezeu nici nu există. Micuțul Simeon a fost izbit în chip deosebit de cuvintele: «Unde-i El, acel Dumnezeu?», și s'a gândit: «Când voi crește mare, voi cutreiera întreg pământul să-l caut pe Dumnezeu». Când a plecat oaspetele, micul Simeon a zis tatălui: «Tu mă înveți să mă rog, iar el zice că Dumnezeu nu există». La care tatăl a răspuns: «Credeam că este un om înțelept, dar s'a dovedit a fi un prost. Nu asculta de el». Însă, răspunsul tatălui nu a șters îndoiala din sufletul micuțului.

Mulți ani au trecut de atunci. Simeon a crescut, a devenit un flăcău mare și voinic, și lucra nu departe de satul lor, pe moșia Cneazului Trubețkoi, unde fratele său mai mare se tocmise la zidirea unei case. Lucrau amândoi în artel¹; Simeon – ca tâmplar. Artelul avea ca bucătăreasă o țărancă din sat. Într'o zi ea s'a dus în pelerinaj și, între altele, s'a închinat la mormântul vestitului nevoitor Ioan din Sezionov, zăvorâtul (1791-1839). La întoarcere povestea despre viața sfântă a zăvorâtului și că la mormântul său se făceau minuni. Câțiva dintre bătrânii ce erau de față întăriră povestirile despre minuni, și toți ziceau că Ioan fusese un om sfânt.

Auzind convorbirea, Simeon gândi: «Dacă el este sfânt, înseamnă că Dumnezeu este cu noi, și nu am de ce să cutreier tot pământul ca să-L caut»; și de la acest gând tânăra sa inimă s'a aprins de dragoste pentru Dumnezeu.

Uimitor este faptul că, de la vârsta de patru ani până la nouăsprezece ani, gândul ce căzuse în sufletul copilului atunci când îl ascultase pe vânzătorul de cărți, stăruise; gând care vădit îl împovărase, și rămăsese nedelegat undeva, în adâncuri, și care s'a dezlegat într'un chip atât de straniu și aparent naiv.

¹ Artel: grup de muncitori care locuiau împreună, aveau masa comună și împărțeau plata lucrării la care luau toți parte – formă de organizare specifică Rusiei. (N. tr.)

După ce Simeon a simțit în sine că își regăsisese credința, mintea i s'a alipit de pomenirea lui Dumnezeu, și mult se ruga cu plâns. Tot atunci a simțit în sine o schimbare lăuntrică și o trageră către monahism, și, precum spunea însuși Starețul, începuse să privească la frumoasele tinere fiice ale cneazului cu drag, dar fără dorire, ca și la niște surori, pe când înainte vederea lor îl turbura. În acel răstimp a cerut chiar tatălui său slobozire să meargă la Lavra Peșterilor din Kiev, dar tatăl a răspuns hotărât: «Întâi să-ți termini armata, iar apoi ești slobod să te duci».

Trei luni a petrecut Simeon în acea stare neobișnuită; apoi l-a părăsit, și din nou a început prieteșugurile cu cei de o vârstă cu el, să iasă cu fetele satului, să bea vodcă, să cânte la acordeon, și să trăiască îndeobște ca și ceilalți flăcăi din sat.

Tânăr, frumos, puternic și, la acea vreme, deja înstărit, Simeon se îndulcea de viață. În sat era iubit pentru firea sa bună, pașnică și veselă, iară fetele îl priveau ca pe un soț de dorit. Lăsându-se atras de una dintre ele și, fără să fi fost încă vorba de căsătorie, într'o seară târziu s'a petrecut cu ei «obișnuitul».

Este de însemnat în această privință că a doua zi, de dimineață, când lucra cu tatăl său, acesta îi spuse liniștit:

«Fiule, unde erai aseară? Mă durea inima».

Blândețele cuvinte ale tatălui se înfipseră în sufletul lui Simeon, și mai târziu, amintindu-și de dânsul, Starețul spunea:

«Eu la măsura tatălui meu nu am ajuns. Era cu totul neștiutor de carte, și până și „Tatăl nostru” îl rostea cu o mică greșală, căci îl învățase în biserică, după ureche; însă, era un om blând și înțelept».

Familia lui era numeroasă: tatăl, mama, cinci fii și două fiice. Trăiau împreună și în armonie. Frații mai mari lucrau cu tatăl. Într'o zi, în vremea secerișului, lui Simeon îi venise rândul să gătească prânzul pentru câmp. Era vineri. Uitând că era vineri el a fiert carne de porc, și toți au mâncat. Trecu de atunci o jumătate de an și; iarnă fiind, la un oarecare praznic tatăl îi spuse lui Simeon cu un ușor surâs:

- Fiule, îți amintești că la câmp mi-ai dat carne de porc? Și

doar era vineri; știi, atunci am mâncat-o ca pe un stârv.

- Dar de ce nu mi-ai spus-o atunci?

- Dragul meu, nu am vrut să te turbur!

Povestind astfel de întâmplări din viața sa în casa tatălui, Starețul adăuga:

«Iată, așa un stareț mi-aș dori să am: el niciodată nu se mânia, totdeauna era cumpătat și blând. Gândiți-vă, o jumătate de an a așteptat vremea potrivită, și ca să mă îndrepteze, și ca să nu mă turbure».

Starețul Siluan era un om de o deosebită putere trupească. Mărturie pentru aceasta o poartă, între altele, și următoarele întâmplări din viața sa.

Era încă foarte tânăr, înainte de armată, când, într'o zi de Paști, după o bogată masă cu carne, frații lui s'au dus prin sat iar el a rămas acasă; mama l-a îmbiat cu un «scrob»; și el a primit. Atunci mama i-a gătit un întreg ceaun cu scrob din cincizeci de ouă, iar el a mâncat tot.

În acei ani lucra cu frații lui pe moșia cneazului Trubețkoi și, de praznice, mergea uneori la cârciumă; câteodată se întâmpla ca într'o singură seară să bea trei litri de vodcă fără să se îmbete.

Odată, pe un ger cumplit, venit după un dezgheț, se afla la un han. Unul dintre oaspeții ce înnoptase acolo voia să se întoarcă acasă; mergând să-și înhame calul, s'a întors degrabă, zicând:

- Ce pacoste! Trebuie să plec, și nu pot: gheața a prins într'un sloi gros copitele calului, și, de durere, nu mă lasă să o sparg.

Simeon îi spuse:

- Hai că te ajut eu.

În grajd, prinse subsuoară gâtul calului și zise țăranului: «Hai, sparge!». Calul a stat neclintit tot timpul; țăranul a spart gheața din jurul copitelor, l-a înhămat și a plecat.

Simeon, cu mâinile goale, putea să ridice un ceaun cu ciorbă fierbinte de pe plită și să-l aducă la masa la care mâncau cei din

artel. Cu o lovitură de pumn putea sparge o scândură destul de groasă. Ridica greutatea mari și avea o rară rezistență și la cald, și la frig; putea mânca mult, și mult să și muncească.

Dar acea putere, care mai târziu i-a slujit întru săvârșirea multor nevoițe deosebit de mari, i-a fost în acea vreme pricina celui mai mare păcat, pentru care avea să aducă o pocăință fără seamăn.

Odată, în ziua hramului din sat, când mai toți sătenii stăteau de vorbă veseli în jurul caselor lor, Simeon se plimba cu tovarășii săi pe uliță, cântând la acordeon. L-au întâmpinat doi frați, cizmarii satului. Cel mai mare, om de o statură și putere uriașă, mare scandalagiu, era mai «chefuit». Când s'au întâlnit, cizmarul a încercat batjocoritor să-i smulgă acordeonul lui Simeon; dar acesta a reușit să-l înmâneze tovarășului său. Stând în fața cizmarului, Simeon îl îndupleca «să-și vază de drum»; dar el, vrând pe semne a se arăta mai presus decât flăcăii satului, într'o astfel de zi când toate fetele erau pe uliță și căutau asupra priveliștii râzând, a năvălit asupra lui Simeon. Iată cum povestea despre aceasta însuși Starețul:

«La început am încercat să dau înapoi, dar dintr'o dată mi s'a făcut rușine că fetele aveau să râdă și l-am lovit puternic în piept, ceea ce l-a aruncat departe de mine, căzând greoi pe spate în mijlocul drumului; din gura lui curgea spumă și sânge. Toți s'au înspăimântat; m'am înspăimântat și eu. M'am gândit: L-am omorât. Și stăteam așa. Atunci fratele lui mai mic a luat de jos un bolovan mare și l-a aruncat asupra mea. Am reușit să mă întorc, piatra m'a lovit în spate. Atunci i-am zis: „Ce, vrei să pățești și tu la fel?“, și m'am îndreptat către el, dar el a fugit. Îndelung a zăcut cizmarul în drum; mai mulți au alergat să-i vină în ajutor, l-au spălat cu apă rece. A trecut nu mai puțin de jumătate de ceas până când a putut să se ridice, și cu greu l-au dus acasă. Două luni a bolit dar, din fericire, a rămas în viață; însă, după aceea, multă vreme a trebuit să fiu cu luare aminte: frații cizmarului și tovarășii lor mă pândeau seara pe la răspântii cu băte și cuțite, dar Dumnezeu m'a păzit».

Astfel, în zarva vieții tinerești, începuse de acum să se stingă în sufletul lui Simeon prima chemare a lui Dumnezeu către viața monahală, dar Dumnezeu, Cel ce îl alesese, din nou l-a chemat, de-acum printr' o vedenie.

Odată, după un răstimp petrecut nu în curăție, a ațipit, și într' o stare de somn ușor a văzut că un șarpe a pătruns pe gură înlăuntrul său. A simțit o mare scârbă și s' a trezit. În acea clipă aude cuvintele:

«Tu ai înghițit șarpele în somn și te-ai îngreșat; așa și mie, neplăcut îmi este a privi cele ce faci».

Simeon pe nimeni n' a văzut; a auzit doar glasul ce rostea acele cuvinte, care glas, prin duiosia și frumusețea lui, era cu totul neobișnuit. Cu toată liniștea și duiosia, înrăurirea asupra sa a fost cutremurătoare. După adâncă și neîndoielnică încredințare a Starețului – acela fusese glasul Însăși de-Dumnezeu-Născătoarei. Până în sfârșitul zilelor sale el mulțamea Maicii Domnului că nu se scârbise de el, ci Ea Însăși binevoise a-l cerceta și a-l ridica din cădere. Spunea:

«Acum văd câtă îndurerare are Domnul și Maica Domnului pentru norod. Închipuiți-vă, Maica Domnului a venit din ceruri să mă povățuiască pe mine, tânărul căzut întru păcate».

Faptul că nu se învrednicise a vedea pe Stăpâna îl puna pe seama necurăției în care petrecea în acea clipă.

Această a doua chemare ce i s' a făcut nu cu mult înainte de armată a avut de acum o însemnătate hotărâtoare în alegerea căii pe care avea să o urmeze. Prima urmare a fost o hotărâtă schimbare a vieții sale care luase o întorsătură nu bună. Simeon a simțit o adâncă rușine pentru trecutul său și a început fierbinte a se căi înaintea lui Dumnezeu. Hotărârea de a intra în mănăstire după săvârșirea armatei i-a revenit cu sporită putere. În el se trezise un ascuțit simțământ al păcătoșeniei, în vârtutea căruia i s' a schimbat atitudinea față de tot ce vedea în viață. Această schimbare s' a răsfrânt nu numai în faptele și purtarea sa perso-

nală, ci și în cât se poate de interesantele convorbiri cu cei dimprejur, din care, din păcate, nu pot povesti decât câteva care mi s'au întipărit mai adânc în amintire.

Într'un praznic, când era horă în sat, Simeon se uita cum un țăran de vârstă mijlocie, consătean cu el, cânta la acordeon și juca. Chemându-l deoparte, l-a întrebat:

- Cum poți, Stepane, să cânti și să joci – doară tu ai omorât un om?

Îl omorâse într'o încăierare, când era beat. Acela îl luă pe Simeon deoparte și-i zise:

- Știi, când eram în închisoare mult m'am rugat lui Dumnezeu să mă ierte, iar Dumnezeu m'a iertat; și acum pot cânta liniștit.

Simeon, care nu demult, el însuși aproape ucisese un om, a înțeles că poți cere lui Dumnezeu iertarea greșalelor, a înțeles și liniștea consăteanului său, a ucigașului iertat. Această întâmplare înfățișează limpede și ascuțimea conștiinței păcatului, și puternicul simțământ al pocăinței, și adânca intuiție religioasă a țăranilor ruși.

Un alt consătean al lui Simeon se întâlnea cu o fată din satul vecin, care a rămas însărcinată cu el. Simeon, văzând că flăcăul se purta foarte nepăsător față de acea pricină, îl îndemna să se însoare cu ea, zicându-i că «altfel va fi cu păcat». Multă vreme flăcăul nu se învoi că ar fi un păcat, și nu voia să se însoare, dar Simeon totuși l-a înduplecat, iar el l-a ascultat.

Când am auzit din gura Starețului povestea de mai sus l-am întrebat de ce nu s'a însurat el însuși cu fata pe care o cunoscuse; la care Starețul a răspuns:

«Când am dorit să devin monah, mult l-am rugat pe Dumnezeu să rânduiască astfel încât să pot pleca liniștit, iară Dumnezeu așa de bine a rânduit toate. M'am dus în armată, și în acel răstimp un negustor de grâne a venit în satul nostru să cumpere grâu; văzându-o pe fată la horă, cât era de frumoasă, bine legată,

cât de frumos cânta și cât era de veselă, a îndrăgit-o și a luat-o. Au trăit fericiți și au avut mulți copii».

Starețul fierbinte mulțamea lui Dumnezeu Care i-a auzit rugăciunile, dar fărădelegea nu și-a uitat.

Răstimpul Armatei

Serviciul militar Simeon și l-a făcut la Petersburg, în batalionul de geniu al Gărzii Imperiale. Plecând în armată cu credință vie și cu un adânc simțământ de pocăință, el nu înceta să pomenească pe Dumnezeu.

În armată era foarte iubit, fiind socotit un soldat întotdeauna sânguincios, liniștit, cu o bună purtare, iar de către camarazii săi ca un prieten credincios și plăcut; de altfel acesta era un lucru obișnuit în Rusia, unde soldații trăiau cât se poate de frățește.

Odată, la un praznic, a mers în oraș cu alți trei soldați din același batalion de gardă. Au intrat într'o cârciumă mare a capitalei unde era multă lume și se cânta foarte tare; au cerut o cină cu vodcă și vorbeau cu veselie. Simeon mai mult tăcea. Unul dintre ei îl întrebă:

- Simeon, tu tot mereu taci; la ce te gândești?

- Mă gândesc că noi ședem acum în cârciumă, mâncăm, bem vodcă, ascultăm muzică și ne veselim, în timp ce la Athos acum priveghează și toată noaptea se vor ruga; așa că, la Judecata de Apoi, care dintre noi va da un răspuns mai vrednic, ei sau noi?

Atunci celălalt a zis:

- Ce om și Simeon ăsta! Noi ascultăm muzică și ne veselim, iar el stă cu mintea la Athos și la Judecata de Apoi.

Cuvintele soldatului despre Simeon, «iar el stă cu mintea la Athos și la Judecata de Apoi», pot fi luate nu numai pentru vremea cât ședea în cârciumă, cât și pentru întregul răstimp al petrecerii sale în armată. Gândul său privitor la Athos, între altele, se răsfrângea și în faptul că de câteva ori trimisese acolo bani. Odată a mers din tabăra Ustijorsk, unde vara se afla batalionul lui, până la poșta din satul Kolpino ca să trimită bani la Athos. La întoarcere, încă nu departe de Kolpino, pe cale, a

alergat către el un câine mare, turbat; când era de-acum aproape și gata să se năpustească asupra lui, de frică a îngânat: «Doamne miluiește!» De-abia a rostit acea scurtă rugăciune, și îndată o putere a aruncat câinele în lături, ca și cum s'ar fi împiedecat de ceva; ocolind pe Simeon, a alergat în sat, unde a făcut mult prăpăd și oamenilor, și vitelor.

Acea întâmplare a lăsat o adâncă întipărire asupra lui Simeon. El simțise pe viu apropierea lui Dumnezeu Carele ne păzește, și s'a alipit mai mult de pomenirea Lui.

În timpul armatei s'a arătat din nou puterea sfatului său și a buneii sale înrâuriri. Într'o zi în clădirea batalionului vede un soldat care-și terminase stagiul șezând mâhnit pe patul său, cu capul plecat. Simeon se apropie de el și-i zise:

- Cum șezi aici mâhnit, și nu te bucuri ca și ceilalți că ți-ai încheiat armata și de acum te întorci acasă?

- Am primit o scrisoare de la ai mei, zise soldatul; spun că între timp soția mea a născut. După puțină tăcere, clătînând din cap și cu o voce stinsă, în care se simțea și durere, și obidă, și jignire, zice: Nu știu ce voi face cu ea... Of, mi-e frică... încât nici nu-mi vine să mă duc acasă.

Simeon l-a întrebat liniștit:

- Dar tu, în vremea asta, de câte ori ai mers la femeii?

- Da, s'a mai întâmplat, răspunse soldatul, ca și amintindu-și de ceva.

- Deci tu nu ai putut răbda, îi zise Simeon, dar ei crezi că i-a fost ușor?... Ție ți-e bine: tu ești bărbat; dar ea dintr'o singură dată poate zămisli... Gândește-te **pe unde** ai umblat!... Tu ești mai vinovat față de ea, decât ea față de tine... Să o ierți... Când ajungi acasă primește pruncul ca pe al tău, și vei vedea că totul va fi bine...

Trecură câteva luni. Simeon a primit o scrisoare de mulțămă de la acel soldat, în care povestea cum, ajungând acasă, tatăl și mama l-au întâmpinat triști, iar femeia, șovăielnică și ru-